

Jezdkyně světla

Zmizení v Pandorii

Star
Stable

Helena
Dahlgrenová

FRAGMENT

Jezdkyně světla Zmizení v Pandorii

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Helena Dahlgrenová
Jezdkyně světla 5 – Zmizení v Pandorii – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Jezdkyně světla

Zmizení v Pandorii

Jezdkyně světla

Zmizení v Pandorii

Helena Dahlgrenová

FRAGMENT

A decorative background featuring various celestial symbols and patterns. At the top, there are several four-pointed stars and small dots. Below them are four circular symbols: a star with a central cross, a spiral, a lightning bolt, and a star with a central cross. The overall theme is magical or mystical.

1

Ztracené sesterstvo

Pamatuju si to, jako by to bylo včera. A přesto mám pocit, jako by se to stalo dávno, a někomu úplně jinému. Jak mi něco může připadat tak blízké a zároveň tak vzdálené?

Obvykle se vracím k jedné konkrétní noci – té úplně poslední, i když tehdy jsme si to samozřejmě neuvědomovaly. I přesto, po tak dlouhé době, si to dokážu jasně vybavit. Je to skoro, jako bych sledovala film.

Rychle se stmívalo a čtyři mladé ženy se chystaly na vyjížďku na koních. Byl pozdní říjen a vůně stovek táboráků se mísila se sladkou vůní koní a ještě něčeho dalšího, co se těžko pojmenovávalo. Mohlo by to být očekávání? Venku bylo teplo, na Halloween až příliš teplo. Příliš teplo na to, že jsme na Jorviku. I tak se ale předešlé noci jedné z Jezdkyň světla zdálo o kluzkém černém náledí. Cítila, jak se jí po pažích rozlévá husí kůže a najednou se ochladilo, tak moc, že se jí zima zarývala do morku kostí. Ale tohle samozřejmě ostatním nezmiňovala. Ty na to přišly až mnohem později. Teď, když chystala svého koně na vyjížďku, byl sen dávno pryč, ale ten nepříjemný chlad s ní zůstával. Musela si kvůli němu vzít

ještě jeden svetr navíc. Kromě toho bylo všechno ostatní v pořádku.

Nebo ne?

A pak ten film začal. Nebo to byl spíš konec?

Vzpomínám si, že zatímco jsme sedlaly koně, povídaly jsme si a smály se. Ale Caroline – ta dívka, která odběhla, aby si vzala svetr – se zdála neobvykle tichá, což jí nebylo vůbec podobné. Později nad tím budeme přemýšlet, ale v tu chvíli už bylo příliš pozdě...

Na Jorvik se snášela nádherná, magická noc. Temnota zahalila okolí stájí a celý ostrov do svého lehkého závoje. Jedna z nás – myslím, že to byla Elizabeth – zapomněla batoh a musela se pro něj vrátit do stáje. Upravily jsme koním podbrišníky a přes ramena si přehodily svetry. Zatímco jsme nasedaly, koně stáli klidně. Měli snad i oni tušení, že table noc bude jiná než obvykle?

Byla skoro tma, než jsme konečně vyrazily na cestu. Sigry jela v čele, pak já a za mnou Elizabeth. Vzpomínám si, že jsme jely tak blízko sebe, až jsme do sebe téměř narážely. Najednou jsme se musely v sedlech předklonit, abychom se vyhnuly větvi, kterou Herman zapomněl zkrátit. Když mě ovanul vzduch, byl podivně teplý. A pak ten Elizabethin šťastný výraz, když jsme se střetly pohledem. Moje nejlepší přítelkyně, moje sluneční sestra. Tak moc mi chybí.

„Tyhle dvě by byly schopné spálit polovinu ostrova, kdyby bylo po jejich.“ To nám Herman vždycky se smíchem říkával a pak nabádal Sigry a Caroline, aby nás hlídaly. Pokaždé mu odpověděly protočením očí.

Ale možná na tom přece jen něco bylo. Jak dlouho dokáže oheň hořet, aniž by spálil všechno, co mu přijde do cesty?

To my jsme byly tím ohněm. Věřily jsme, že jsme věčné. Mělo to tak být už navždy. Když je člověk mladý, je každé přátelství na život a na smrt. A pokud jste navíc Jezdkyní světla, je to

mnohem intenzivnější. Na všem ostatním přestane záležet... ale to už vám nemusím vysvětlovat. To už jste pochopili, že ano?

Pamatuji si, jak jsme hlasitě křičely „hurááá!“, když jsme přešly do cvalu. Za poslední pastvinou se cesta zúžila a přecházela do lesů. Brzy jsme splynuly s temnotou. Potom, někde mezi soumrakem a úplnou noční tmou, se Elizabeth otočila na Caroline, která jela jako poslední. Něco na ní bylo tu noc zvláštního. Byla tak potichu a zdálo se, že je mimo. Když se pokusila usmát, nezdálo se, že by se usmívala od srdce. Několikrát jsem si všimla, jak se jí oproti Casperově černé hřívě třesou ruce. Pokaždé jsem byla v pokušení zeptat se jí, jestli je v pořádku. Ale neudělala jsem to. Nechala jsem ji být, protože jsem nechtěla měnit naše plány. Pořád je pro mě těžké si to odpustit, protože si myslím – ne, VÍM –, že by všechno mohlo dopadnout jinak, kdybych skutečně něco řekla.

Přesto jsem spousta let mlčela.

Ale dál už mlčet nebudu. Už nikdy.

Přemyslím nad tím, na co asi Caroline myslela. Chtěla se otočit a říct, že to celé byla chyba?

Neudělala to. Dál jela s námi, až k těm útesům. V ten okamžik jsme si uvědomily, jak se ochladilo a jak jsou kameny pod kopyty našich koní zledovatělé...

Na tu vyjížďku jsme jely čtyři, ale domů jsme se vrátily jen tři.

Blondýna se zarazila a vyhlédla ven z pootevřeného okna. Zdálo se jí to, nebo se něco venku na dvorku pohybovalo? Někdo? Mohl to být...? Srdce jí začalo tlouci rychleji a pospíchala k oknu. Zadržela dech – ale našla jen ticho.

Možná to, co slyšela, byl jen vítr. Pak zavrtěla hlavou a sedla si zpátky ke stolu, aby se vrátila k nahrávání na telefon. Bylo pro ni čím dál obtížnější udržet hlas v klidu.

Může se člověk z minulosti poučit? Mohou staré chyby zabránit vytvoření nových? V nejhlubších stínech jorvické historie, vedle mýtů a legend, je ukrytý příběh ztraceného sesterstva. Ale co se ve skutečnosti stalo? Co se pokazilo? Co nám uniklo? Stále někdy v noci ležím a přemýšlím o tom. Potlačila jsem veškeré myšlenky a uklidila je do krabice, jejíž víko zůstávalo mnoho a mnoho let zavřené. A teď tu tíhu, kterou jsem měla nést já, nese má dcera.

Jmenuji se Eva von Blyssen a tohle je příběh toho, co se stalo v říjnu 1995, když se naše přítelkyně a Jezdkyně světla Caroline ztratila. Možná vám tento příběh pomůže najít mou dceru Anne. Pevně v to doufám.

Vypnula nahrávání a povzddechla si. Pak, bez zaváhání, vytočila číslo. Během posledních čtyřiaadvaceti hodin na něj volala tolikrát, že už přestala počítat. Stejně jako předtím hovor spadl rovnou do hlasové schránky, a když zaslechla hlas, jemně si povzddechla. Ten neuvěřitelně známý hlas, který jí připadal jako její vlastní.

Ahoj, tady Anne. A jsem si jistá, že mi voláš ty, mami, protože nikdo jiný mi obvykle nevolá. Tedy, chci říct, kdo jiný dneska ještě volá? Upřímně, nauč se psát zprávy, mami! Ale pokud přemýšlíš nad tím, kdy se vrátím domů, tak odpověď je brzy. Velmi brzy. Tak brzy, že ti ani nebudu chybět. Slibuju. Ok, ahoj. Miluju tě.

Eva hovor ukončila, zvedla se a vyšla na dvůr, kde se pomalu začínalo rozednívat. Aniž by si sundala pyžamo, potopila se do ohromného bazénu a udělala několik mohutných temp. Až potom – když byl svět vzdálený a obalený bublínkami, nic víc než jen slabá ozvěna nahoře nad hladinou tyrkysové vody – si dovolila, aby ji zaplavily slzy.

The page features a decorative background of various symbols and stars. At the top, there are several circular symbols: a four-pointed star with intricate patterns, a spiral, a crescent moon with a spiral inside, and a lightning bolt. Scattered throughout the page are numerous small stars of different shapes and sizes, some with long trails, and small dots. The overall aesthetic is whimsical and magical.

2

PANDORIE

Anne snila o ohromných růžových krystalech, tvrdších než led na jezeře, na kterém jako malá v zimě bruslívala.

Na všechno kolem vrhaly odlesky, záři a třpyt. Úplně ji oslepily, mohla jen nehnutě ležet. Přestala věřit, že by se tenhle svět – tohle nové, ačkoliv děsivě povědomé místo – mohl někdy zastavit. Na opačné straně krystalů sotva rozeznávala vodu a kroutící se rostliny. Za nimi na ni někdo volal jejím jménem, volal ji k sobě.

„Anne! Teď jsme tu jen my dvě. Neboj se! Jsem stejná jako ty.“

Poznala ten hlas. Neslyšela už ho někdy nedávno? Z toho hlasu, možná z toho tónu, ze vzpomínky, kterou se snažila potlačit, když se ten hlas znovu ozval, se jí zvedl žaludek. Popotáhla a ve své otupělosti se svinula do klubíčka. Svět byl plný žiletkově ostrých růžových okrajů, ale její svět to nebyl. *Neměla by tu být.* Ne sama, bez Concorda a svých kamarádek. A přesto tu byla, alespoň do té doby, než se vzbudí. Kéž by se mohla probudit...!

V ten moment ji pohltilo uvědomění jako drsná facka do obličeje. Uvědomila si, že nesní. Krystaly ji obklopily,

uvěznily ji. Uvázla v Pandorii a neměla ponětí, jak se dostane ven.

A ty jediné, které jí mohly pomoci, byly daleko.

Temný, skřípavý hlas k ní opět zašeptal.

„A Concorde, Anne? To jsi tak brzy zapomněla? Concorde je mrtvý a už se nikdy nevrátí.“

Anne se s křikem znovu propadala hlouběji a hlouběji do svého růžového vězení. To stvoření ztichlo a pozorovalo ji zvenku krystalů, které ji obklopovaly. Na koutku jeho zubatých, pootevřených úst probleskoval úsměv. Na okamžik se to stvoření doopravdy usmálo, a pak se celý její ztrápený, zraněný obličej rozzářil. Pod tou zkárou bylo ještě možné rozeznat člověka, kterým kdysi bývala.

„Stejná jako ty. Jsem stejná jako ty.“

Stvoření, které se kdysi jmenovalo Caroline, dál Anne pozorovalo. A pak to začalo znovu, ten drsný – sotva lidský – hlas. Zavrtal se jí hluboko do myšlenek, až nezbylo nic jiného. Pořád padala. Krystaly ji zastínily zorné pole.

„Je to v pořádku“, pronesl hlas. *„Čím rychleji přijmeš, co se stalo, tím lepší to pro tebe bude. Mně to trvalo až příliš dlouho...“*

3

Je možné jet na koni, i když máte pohled zcela zastřeny slzami. Ačkoliv je vaše tělo naprosto otupělé, jako by bylo ponořené do sádry. Můžete cválat kupředu, rychle, uhánět přes louky a podél úzkých, vinoucích se cestiček, ačkoliv nemáte ani tušení, kam míříte. Každý cvalový skok přejde do dalšího skoku a do těžké, temné nejistoty. I přesto pokračujete dál. Zastavit se není možné. *Ne pro Jezdkyni světla*, pomyslela si Lisa a stiskla Starshina svými stehny, aby ho pobídla k rychlejšímu tempu, alespoň trochu, i když už teď jí připadalo, že v podstatě letí. Vítr byl chladný, obloha nad majestátními smrky matně šedá. Léto sotva začalo a všechny čtyři Jezdkyně byly konečně zpátky na Jorviku se svými koňmi. Všechno teď bylo jinak – a nic už nikdy nebude stejné.

Lisa si otřela mokré tváře a uvědomila si, že nepřetržitě plakala celou noc a celé ráno. Od toho okamžiku, kdy se Concorde zhroutil na dvoře stájí a zavřel oči, aby už je nikdy znovu neotevřel.

Concorde je mrtvý, opakovala si ta slova pro sebe. Možná by tahle nová neskutečnost působila skutečněji, kdyby se

ji odvážila říct nahlas. Ale znělo to prostě špatně. Nedomluvila ta slova vyslovit najednou. I přesto věděla, že je to pravda. V okamžiku, kdy je zašeptala, ozval se Starshine zmučeným zařehtáním.

„Já vím, kamaráde,“ řekla a položila mu svou třesoucí se ruku na krk. „Já vím. Taky mi chybí.“

Polkla. Navzdory tomu všemu jí chladný vzduch z lesa, který jí vál do tváře, byl příjemný. Před sebou viděla Lindu a Alex. Rychlým cvalem mířily kupředu, odhodlané, bez jediného pohledu stranou. Jak les kolem nich pomalu řádnul a ustupoval horám, kamenným srázům a úzkým, vinoucím se cestičkám, které je nakonec dovedou až do Valedale, cítila, jak se jí kolem srdce začíná usazovat cosi nemyslitelného.

Concorde už nebyl. A Anne nedostala šanci u toho být a držet svého koně při jeho posledním nádechu. Byla uvězněná v Pandorii. Lisa se pokoušela zorientovat v té hrozivé, nové realitě jejich života. Ale tohle ze všech těch událostí bolelo nejvíc. To, že tam Anne nebyla.

Lisa zaslechla, jak na ně Linda volá. V silném větru zněl její hlas slabě, takže chvíli trvalo, než porozuměla tomu, co její kamarádka říká. Alex s Tin-Canem se najednou zastavili. Alexiny hnědé oči téměř zčernaly. Lisa doopravdy cítila, jak kolem Alex praská vztek, jako by vzduch okolo ní byl pod napětím. Přála si, aby dokázala cítit stejný vztek, aby se jím nechala unést. Pravděpodobně by ji to utěšilo. Místo toho jen šokovaně vykřikla. Měla co dělat, aby pochopila, co její kamarádky říkají. Starshine se zastavil spolu s ostatními koňmi a Lisa se otočila přes rameno. V tu chvíli pochopila, co se Linda a Alex snaží říct, proč tak důrazně gestikulují a jsou tolik rozrušené.

Mina byla pryč. Už za Lisou nejela. Linda si toho právě všimla. Mina, která je zradila způsobem, jemuž sotva

dokázaly uvěřit. Mina – poslední člověk, který Anne viděl... A teď potřebovaly její pomoc, i přesto, že byla vlastně tou poslední osobou, kterou teď chtěly vidět.

„Měla jsi na ni dohlížet, Liso,“ zasyčela Alex. „Proč jsi se dívala jinam? Jak jsi mohla?“

Lisa ucítila bodnutí u srdce. Ano, jak mohla? Nestačila ještě ani nic říct a už jí na pomoc přispěchala Linda.

„Myslíš si, že je fér svádět všechno na Lisu, Alex? Byla to zodpovědnost nás všech dohlížet na Minu.“ Linda poplácala Meteora a povzdechla si. „Abych byla naprosto upřímná, nenapadlo mě, že by mohla utéct. Slíbila, že nám pomůže.“

„Mělo nám to dojít,“ odpověděla Alex. „Všechno, co tvrdila, byla lež, tak proč bychom jí teď najednou měly věřit?“

„Alex má pravdu,“ řekla Lisa. „Znovu a znovu nás oklamávala. Měly jsme tušit, že jí nemůžeme věřit. A ano, měla jsem na ni lépe dohlížet, ujistit se, že nemá šanci zmizet. Ale nechci, aby teď všechno bylo jen o Mině. Tohle děláme pro Anne.“

Podívala se na Lindu, pak na Alex a viděla temné kruhy pod jejich napuchlými, rudými očima. Bylo to, jako by se na sebe dívala do zrcadla: byly stejně vyčerpané a smutné, všechny tři. Najednou jí hlasitě zakručelo v břiše. Cítila se provinile. Jak mohlo její tělo teď myslet na *jídlo*, když byla Anne ztracená? Ale věděla, že kdyby něco snědla, neudělalo by se jí lépe. Spíš by to bylo naopak. V tašce pod sedlem měla proteinovou tyčinku, Hermanovy domácí sušenky, mrkve pro koně a několik lahví s vodou. Opatrně položila Alex ruku kolem napjatých ramen.

„Poslouchejte, nespaly jsme ani nejedly od té doby, co... co se objevil Concorde. Myslím, že bychom se taky měly na chvíli zastavit, najíst se a promluvit si. Pak můžeme

pokračovat do Valedale a k druidům. Musí vědět, co se stalo. A myslím, že teď jsou jediní, kdo nám dokáže pomoci.“

Tolik z toho, co Lisa řekla, znělo povědomě. Podobné věci si navzájem řekly už dřív, zastavovaly na lesních mýtinách a odpočívadlech a rychle plánovaly. Ale teď jim chyběl jeden kůň a Jezdkyně světla – Anne. Klidná, lehce obezřetná Anne s blond culíkem a otravně dokonalým sedem. Anne, o které už věděly, že v sobě nosí záři, jež je dokázala přenést na nová místa a do jiných dimenzí. Když povolala schopnost spříznění se Sluncem, dokázala doslova otevřít světy. Anne se do Pandorie už přenesla. Ale teď byla pryč a ony musely najít způsob, jak se tam dostat i bez ní, aby ji zachránily. A bylo to naléhavé. Protože v Pandorii čas ubíhá jinak a s každou další minutou tam něco v člověku zemře.

Samy to zažily, když tam bojovaly s Garnokem. Věřily, že už se tam nikdy nebudou muset vrátit, nikdy nebudou muset stát tváří in tvář těm podivným, tančícím růžovým rostlinám a uvědomovat si, že všechno, co znaly, se obrátilo vzhůru nohama a rozpadlo se.

„Nedokážu uvěřit tomu, že odešla, aniž by nám cokoliv řekla,“ povzddechla si Linda. Alex a Lisa pochopily, že už nemluví o Mině. „Všechny jsme viděly, co jí Pandorie provedla minule, jak příšerně se kvůli tomu cítila. Jak by mohla chtít si tím znovu projít? Bez nás?“

„Mělo nám to dojít,“ pronesla Alex. „Vážně mělo. Ale ona se nám vzdalovala víc a víc. Po nějaké době jí nezáleželo na ničem jiném než na Mině. Je to úplně absurdní, ale ona pravděpodobně ví o tom, co se Anne poslední týdný honilo hlavou, víc než my.“

„*Tohle* je ve skutečnosti úplně na palici,“ přikývla Lisa a přehrabovala se ve své tašce pod sedlem, aby našla dózu